

ÎN ROLURILE PRINCIPALE...

Danny

Tatăl
lui Danny

Doctorul
Spencer

Domnul
Rabbetts

Doamna
Clipstone

Domnul
Victor
Hazell

**ROALD
DAHL**

**DANNY,
CAMPIONUL LUMII**

Ilustrații de Quentin Blake

Traducere din engleză
de Adrian Oțoiu

ARTHUR

1

Benzinăria

Când aveam patru luni, mama mea a murit pe neașteptate, iar de atunci tata a trebuit să aibă singur grijă de mine. Iată cum arătam pe-atunci:

Nu aveam nici frați, nici surori.

Așa că toată copilăria mea, începând cu vârsta de patru luni, am fost doar noi doi, tata și cu mine.

Locuiam într-o veche rulotă țigănească, în spatele unei benzinării. Tatăl meu era proprietarul benzinăriei, al rulotei și al unui mic teren din spatele acestora, iar asta era toată averea lui. Era o benzinărie micuță, situată la

marginea unui drumeag de țară, înconjurată de terenuri agricole și de dealuri împădurite.

Când eram bebeluș, tata mă spăla, mă hrănea, îmi schimba scutecele și făcea un milion de alte lucruri pe care de obicei le face mama pentru copilașul ei. Pentru un bărbat toate acestea nu erau treburi ușoare, mai ales că în același timp trebuia să repare motoare de mașini și să vândă benzină ca să-și câștige traiul.

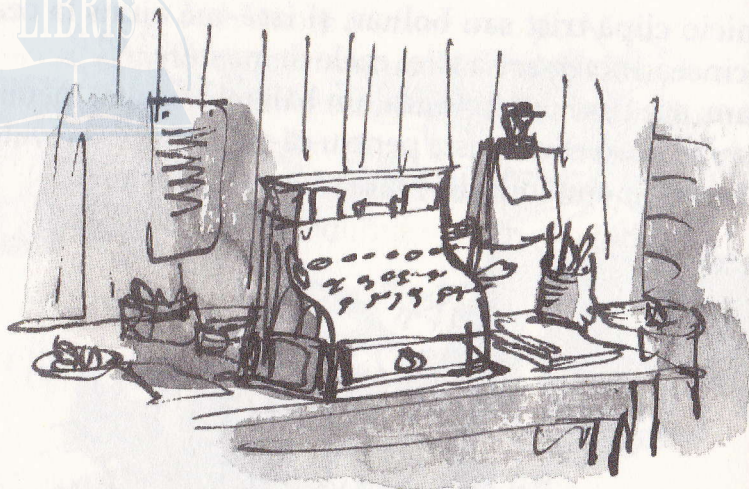
Dar asta nu părea să-l deranjeze pe tata câtuși de puțin. Cred că el își revărsa asupra mea toată iubirea pe care o simțise pentru mama. În primii mei ani de viață, n-am

fost nicio clipă trist sau bolnav, și iată-mă ajuns la cea de-a cincea aniversare a zilei mele de naștere.

Eram, așa cum puteți vedea, un băiețel murdar, mânjit tot cu ulei și vaselină – asta pentru că-mi petreceam toată ziua în atelier ajutându-l pe tata să repare mașinile.

Benzinăria nu avea decât două pompe. În spatele lor era o baracă de lemn care servea drept birou. În birou nu era mare lucru, în afară de o masă veche și o casă de marcat în care se puneau banii – era una din acelea la care apeși un buton, sună un clopoțel, iar sertarul țâșnește

afară cu un zăngănit groaznic. Chestia asta îmi plăcea la nebunie.

Clădirea pătrătoasă de cărămidă din dreapta biroului era atelierul. Fusese construit chiar de tata, cu mare drag, și era de fapt singurul lucru mai solid din locul ăla. „Noi doi suntem mecanici de motoare“, îmi tot spunea tata. „Ne câștigăm pâinea reparând motoare și n-am putea face treabă ca lumea într-un atelier dărăpănat.“ Era un atelier grozav, mare cât să încapă acolo o mașină și să mai rămână și loc ca să lucrezi în jurul ei. Aveam și un telefon ca să ne poată suna clienții care aveau de adus mașini la reparat.

Rulota era locuința și căminul nostru. Era o veche rulotă țigănească, avea roți mari și era pictată peste tot cu modele frumoase în galben, roșu și albastru. Tata zicea că rulota avea pe puțin o sută cincizeci de ani. Între pereții ei de

lemn se născuseră și crescuseră o droaie de copii de țigan. Pe vremuri, trasă de un cal, bătrâna rulotă probabil cutreierase mii de kilometri pe drumurile și ulițele Angliei. Acum însă terminase cu hoinăreala și, fiindcă spițele de lemn ale roților începuseră să putrezească, tata pusese niște cărămizi dedesubt pe care să se sprijine.

